

ПРОБЛЕМИ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Л. І. Завора, студентка напряму підготовки 6.030504 «Економіка підприємства», група ЕП-41

В. А. Власенко, к. е. н., доцент, доцент кафедри менеджменту – науковий керівник

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»

Міграційна ситуація в Україні є відображенням економічних та соціальних процесів, які відбуваються в державі. Економічна криза, анексія АР Крим та початок військових дій на Сході України спричинили появу нових міграційних тенденцій, зважаючи на які українська міграційна політика потребує суттєвих перетворень.

Метою дослідження є узагальнення основних проблем міграційної політики України та визначення шляхів їх вирішення.

Необхідно констатувати, що міграція робочої сили є неминучим явищем у ХХІ ст., оскільки глобалізація міжнародного ринку праці забезпечила збільшення пропозиції праці та попиту на робочу силу.

На сучасному етапі основними причинами міграції серед економічно активного населення України є: тривала політична криза у суспільстві, стрімке падіння основних макроекономічних показників; незабезпечення країною умов для реалізації можливостей своїх економічно активних громадян, значно вищий рівень заробітної плати у країнах імміграції та військові причини.

З метою розкриття проблем міграційної політики України доцільно навести ряд статистичних даних. Так, у 2015 році міграційний баланс скоротився більше, ніж удвічі порівняно із 2013 роком і становив лише 14,2 тис. осіб. На кінець 2015 року самих лише внутрішньо переміщених осіб нараховувалося 999,4 тис. осіб [1, с. 138]. Разом з тим, основним недоліком є те, що в Україні не ведеться статистика щодо реальної кількості українських громадян, які працюють за кордоном.

За офіційними статистичними даними, за останні 20 років з України виїхало 6,5 млн людей, частина яких набула статусу емігрантів [3]. Кожен рік нашу державу покидає приблизно 95,4 тис. фахівців, тобто кожен 26 спеціаліст, який має вищу

освіту, емігрує. За останні 5 років з України виїхало 5,5 тис. вчених, що еквівалентно втраті 4 млрд дол. США. При підрахунку витрат, які йдуть на підготовку кваліфікованого фахівця з вищою освітою, було визначено, що сума коливається в межах 20 тис. дол. США [2].

Отже, чисельність українських мігрантів поступово збільшується, а країна втрачає сотні талановитих людей, які б могли забезпечити стабільний розвиток національної економіки.

На наш погляд, основними шляхами вирішення проблем міграційної політики України є:

1. Уточнення реальної чисельності внутрішньо переміщених осіб. Наявність достовірної інформації про їх кількість є стратегічно важливим завданням для подальших управлінських рішень.

2. Інтеграція переселенців. На перший план мають виходити питання інтеграції переселенців у нових місцях поселення. Основними проблемами для переселенців залишаються доступ до постійного житла та працевлаштування [1, с. 139].

3. Впровадження підтримуючих заходів у напрямі оптимізації міграційної політики. Заходами міграційної політики щодо трудової міграції у сучасних умовах мають стати підвищення рівня зворотності зовнішніх трудових поїздок, забезпечення поступового повернення трудових мігрантів, посилення соціальної захищеності українських працівників за кордоном, залучення грошових коштів від мігрантів в економіку України.

4. Заохочення повернення молоді. На рівні держави необхідно звернути увагу на заохочення повернення української молоді, яка здобуває освіту за кордоном. Відповідними заходами можуть стати запровадження спеціальних програм, які передбачають направлення студентів на навчання або стажування у країни Європи або США з обов'язковим поверненням до України.

5. Робота з іноземними студентами. На рівні українських вузів необхідно більше залучати іноземних студентів для навчання і проходження практики на українських підприємствах, а також заохочувати кращих випускників до подальшої роботи саме в Україні.

Таким чином, сучасні негативні міграційні процеси в Україні є результатом незадоволення громадян рівнем оплати праці, наявністю заборгованості із виплати заробітної плати, низького

рівня соціальної захищеності людей, диспропорцій між кількістю випускників вузів та наявністю вакантних робочих місць. Саме це стало наслідком щорічного збільшення кількості мігрантів та призвело до значних втрат трудового потенціалу нашої країни. Сподіваємося, що реалізація запропонованих шляхів вирішення проблем міграційної політики сприятиме стабілізації міграційних процесів та поживленню економічної активності національної економіки.

Список використаних джерел

1. Гнатюк Т. О. Основні напрями вдосконалення міграційної політики України в сучасних умовах / Т. О. Гнатюк // Вісник Одеського національного університету імені І. І. Мечникова. – 2017. – Вип. 2 (55). – Т. 22. – С. 138–141.
2. Міграція в Україні: факти і цифри [Електронний ресурс] / упоряд. О. Малиновська. – Київ : МОМ, 2016. – С. 32. – Режим доступу: http://iom.org.ua/sites/default/files/ff_ukr_21_10_press.pdf. – Назва з екрану.
3. Офіційний сайт Державної служби статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>. – Назва з екрану.

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ГРУПОВИХ МЕТОДІВ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ

Д. О. Кухманський, студент напряму підготовки «Менеджмент», група МЕН-21

*Т. О. Гусаковська, к. е. н., доцент, доцент кафедри менеджменту – науковий керівник
Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»*

Той факт, що групові рішення у багатьох випадках є більш ефективними, ніж індивідуальні, відзначався неодноразово багатьма науковцями. В сучасних умовах, коли діяльність груп активізується в багатьох ланках суспільного організму, ця проблема набуває особливої актуальності.

Серед методів прийняття групових рішень найбільш дослідженою є роль групової дискусії. В ході багатьох експериментів вченими були виявлені наступні важливі закономірності:

1) групова дискусія дозволяє зіштовхнути протилежні позиції і тим самим допомогти учасникам побачити різні сторони проблеми.